

Ислом Нури

1992 марта кўрилган

Тафаккур чашмаларидан

Аллома ибнул Коййим ал-Жавзийянинг «Фавоид»ларидан бир фойда
Мутаржим : Бобур Ахмад

Бисмиллахи рохманир рохийм

Алхамдулиллах, вассолату вассаламу ала росулиллах.

Сўнг...

Аллох таоло инсониятни буйруклари ва таъкиклари, ато этиши ва маън килиши ичра коим килди. Бу хусусда инсонлар икки тоифага ажралишди:

Биринчи тоифа: Аллохни амрларини итоатсизлик килиш билан, такикларини мутаққабирлик билан қабул килишган бўлса, ато этмиш неъматларига шукр килишдан гафлат билан, маън этиб, ўз хикмати илохийси ила ато этмаган неъматларига нисбатан ношукрлик ва газаб билан певшвоз чикдилар. Улар Аллохнинг душманларидир ва уларнинг калбларида адоватлари бордир.

Иккинчи тоифа эса: «Эй Аллох, албаттга, биз Сенинг бандаларингмиз, агар бизга бир ишни амр этсанг, уни бажаришлик учун шошамиз. Агар бир ишдан бизни кайтарсанг ўзимизни ундан ўзок тутамиз ва бизни нахй этганинг учун у ишга шўнгишдан нафсларимизни тиямиз. Бизга марҳаматларингдан ато этсанг, Сенга хамд айтамиз ва Сенга шукр киламиз. Хикматинг билан биздан бир нарсани маън этиб, тўсиб кўйсанг Сенга тазарру киламиз ва Сени ёд этамиз» дейишди.

Ислом Нури

Бу тоифа ва жаннат ўртасидаги тўсик хаёти дунёгина холос, қачонки бу тўсикни ўлим келиб бузиб ташлар экан, улар доимий неъматлар ва кўз қувончларига қараб йўл олишади. Шунингдек юкоридаги тоифа ва жаханнам ўртасидаги тўсик ҳам хаётгина холос. Ўлим етиб келиб у тўсикни парчалаб ташлагандан сўнг, улар хасрат ва аламлар сари йўл тутадилар.

Агар калбингда дунё ва охират кўшинлари тўкнаш келиб қолса ва сен ўзингни қайси тоифадан эканингни билмок истасанг, у холда, калбинг у тоифани қайсинисига мойил бўлаётгани ва қайсинисига мойил бўлмаётганига қара. Чунки у икковининг ўртасида бўлиш мумкин эмас. Сен албатта уларнинг биридасан. Иккинчи тоифадагилар нафсни алдовчи деб билишди ва унга мухолиф бўлишди. Ақлни насихатгўй билиб, у билан маслаҳат қилишди. Қалбларини яратилиш хикматлари бўлган нарсага фикр қилишга, жисмларини буюрилган ишларга итоат қилишликка, вақтларини эса охиратдаги манзилларини обод этишга сабаб бўладиган ишларга машгул қилдилар. Дунёни ватан қилиб яшашган бўлсада, қалблари мусофир бўлди. Охиратга етишмаган бўлсада уни ватан тутдилар. Аллоҳга, Унга мухтожликлари микдорича тоат-ибодат қилишди. Охиратга, унда қолишлари микдорича хозирлик кўрдилар. Аллоҳ субханаху ва таоло уларни жаннат неъматлари билан олдиндан бахраманд қилди ва қалбларини у маконга мушток қилиб қуйди. Уларни ўз мухаббатида жамлаб қўйди ва ўзи билан бўладиган учрашувга завқу-шавқларини зиёда қилди. Қалбларини эса дунё ахлининг қалбларини тўлдирган дунё мухаббати, уни йўқотиб қуйишни ташвиши ва ундан ажраб қолишдан бўлган кўрқувдан фориғ қилиб қуйди. Жохиллар безовта бўлган нарсалардан уларни хотиржам қилиб қуйди. Уларнинг жисмлари дунёда, рухлари эса «малаул аълода» сайр этди.

Жаннат эшигини биринчи кокувчи, умматларни шафоат килувчи, сохиби Кавсар, севимли пайгамбаримиз Мухаммадга, оилаларига, асхобларига, киёматгача ул хазратга эргашадиган яхшиларга салом ва салаотлар бўлсин.